

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kzz 17/2018-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Miroslava Šovanja kao predsjednika vijeća te Damira Kosa i Perice Rosandića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ivane Dubravke Kovačević kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv okrivljene M. L. M. i drugih, zbog kaznenog djela iz čl. 291. st. 1. i 2. i dr. Kaznenog zakona ("Narodne novine", broj 125/11, 144/12, 56/15 i 61/15 - dalje u tekstu: KZ/11), odlučujući o zahtjevu za zaštitu zakonitosti Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske od 17. travnja 2018. godine, broj KZZ-DO-41/2018, podignutog protiv pravomoćnog rješenja Županijskog suda u Zagrebu od 12. ožujka 2018. godine, broj K-Us-45/15, u sjednici održanoj 8. i 9. svibnja 2018. godine,

p r e s u d i o j e :

I/ Utvrđuje se da je zahtjev za zaštitu zakonitosti djelomično osnovan i da je pravomoćnim rješenjem Županijskog suda u Zagrebu od 12. ožujka 2018. godine broj 7 K-Us-45/15 povrijeđen zakon na štetu okrivljenika u odredbi čl. 468. st. 3. u svezi s čl. 361. st. 3. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 152/08, 76/09., 80/11, 91/12 - odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14 i 70/17. - dalje u tekstu: ZKP/08). te se na temelju čl. 513. st. 1. ZKP/08. preinačuje pravomoćno rješenje Županijskog suda u Zagrebu od 12. ožujka 2018. godine broj 7 K-Us-45/15 na način da se na temelju čl. 361. st. 2. ZKP/08. prihvaća Izjava za donošenje presude na temelju Sporazuma stranaka u predmetu broj K-Us-35/14 od 16. svibnja 2016. godine te se donosi presuda u ime Republike Hrvatske da:

okrivljeni Ž. Ž., sin B. i M. Ž. djevojački O., rođen u L. B., stanuje u V. G., ..., rođen ... godine, državljanin Republike Hrvatske, diplomirani inženjer prometa, zaposlen u Trgovačkom centru S. iz Z., sa završenim Prometnim fakultetom u Z., OIB ..., oženjen, otac dvoje punoljetne djece, bez vojnog čina, bez odlikovanja, vlasnik nekretnine u Z., J., površine oko 35.000 m², poslovnog prostora u V. G., na adresi ..., površine oko 5.000 m², 100 % udjela u trgovačkim društvima Trgovački centar S., V., I. T. i Poljoprivredna stanica u V. G., osuđivan

k r i v j e

što je:

u vremenu od lipnja 2011. godine do 14. listopada 2011. godine, u S., nakon što je M. L. M., kao županica ... županije, po donošenju Odluke Županijske skupštine o provođenju postupka prodaje 57,33 % poslovnih udjela Županije u trgovačkom društvu C. S. d.o.o., zatražila da joj kao stvari vlasnik trgovačkog društva I. T. d.o.o., budući da je bio zainteresiran da njegovo trgovačko društvo od ... županije stekne poslovne udjele u trgovačkom društvu C. S. d.o.o. plati iznos 100.000,00 eura kako bi bez obzira na druge eventualno zainteresirane kupce i mogući interes udjeličara društva s pravom prvokupa, njegovom trgovačkom društvu I. T. d.o.o. osigurala stjecanje navedenih poslovnih udjela, na što je pristao i krajem kolovoza 2011. godine predao M. L. M. traženi iznos 100.000,00 eura, pa nakon što je s njim u dogovoru S. K., kao osnivač i odgovorna osoba trgovačkog društva I. T. d.o.o., podnio ponudu na Poziv za javno prikupljanje ponuda za kupnju poslovnih udjela u trgovačkom društvu C. S. d.o.o., koji je Županija javno objavila 3. kolovoza 2011. godine s početnom cijenom 20.000.000,00 kuna, te ponudio cijenu 20.037.007,13 kuna, koja je ujedno bila i jedina ponuda pristigla na objavljeni Poziv, te nakon što su svi udjeličari trgovačkog društva C. S. d.o.o. pozvani da iskoriste pravo prvokupa poslovnih udjela pod istim uvjetima pod kojima ih Županija namjerava prodati trgovačkom društvu I. T. d.o.o., na koji je poziv odgovorilo trgovačko društvo E. P. d.o.o. koje je u propisanom roku podnijelo Izjavu o prihvaćanju ugovora o prodaji i prijenosu poslovnih udjela u trgovačkom društvu C. S. d.o.o. po navedenim uvjetima i Izjavu o prihvaćanju ponudbene dokumentacije sa svom potrebnom dokumentacijom uključujući i bankarsku garanciju u iznosu 1.000.000,00 kuna, u vezi čega je 10. listopada 2011. godine Županijska skupština donijela Odluku o prihvaćanju ponude trgovačkog društva E. P. d.o.o., temeljem koje je trgovačko društvo E. P. d.o.o. pozvano da 12. listopada 2011. godine u javnobilježničkom uredu pristupi potpisivanju ugovora, s time da je 11. listopada 2011. godine trgovačkom društvu E. P. d.o.o. dostavljen nacrt ugovora o prodaji i prijenosu poslovnih udjela u kojem je u članku 2.1. definirano da se ukupni iznos naknade za prijenos poslovnih udjela od 20.037.007,13 kuna isplaćuje na dan sklapanja ugovora na žiroračun Županije, M. L. M. kao protuuslugu za gore navedeni primljeni iznos 100.000,00 eura, u cilju da trgovačkom društvu E. P. d.o.o. onemogući zaključenje ugovor o prodaji i prijenosu poslovnih udjela i time trgovačkom društvu I. T. d.o.o. osigura stjecanje poslovnih udjela u trgovačkom društvu C. S. d.o.o., neposredno prije zaključenja ugovora naložila izmjenu članka 2.1. ugovora na način da se isplata naknade za prijenos treba izvršiti prije solemnizacije ugovora, a sve kako bi na taj način stvorila pravnu osnovu za odbijanje sklapanja ugovora s trgovačkim društvom E. P. d.o.o., nakon čega je 12. listopada 2011. godine odbila zaključiti ugovor o prodaji i prijenosu poslovnih udjela s trgovačkim društvom E. P. d.o.o., iako bi navedeno trgovačko društvo, sukladno prethodno dostavljenim ugovornim uvjetima ugovorenu naknadu isplatilo neposredno nakon potpisivanja ugovora, pa je S. K., znajući da je M. L. M. izmijenila uvjete plaćanja kako bi trgovačkom društvu I. T. d.o.o. omogućila kupnju poslovnih udjela, prilikom realizacije kredita kod H. A.-A. B. d.d. za kupnju poslovnih udjela osigurao da banka kreditna sredstava odobrena trgovačkom društvu I. T. d.o.o. doznači na račun Županije prije solemnizacije ugovora o prodaji i prijenosu poslovnih udjela, a sve kako bi M. L. M. mogla prividno opravdati neosnovano nezaključivanje ugovora s trgovačkim društvom E. P. d.o.o., te je potom 14. listopada 2011. godine M. L. M. sa S. K. zaključila ugovor o prodaji i prijenosu poslovnih udjela,

dakle, službenoj osobi dao mito namijenjeno toj osobi da unutar granica svoje ovlasti obavi službenu radnju koju ne bi smjela obaviti,

čime je počinio kazneno djelo protiv službene dužnosti – davanja mita – opisano i kažnjivo po članku 294. stavku 1. KZ/11,

pa se na temelju članka 294. stavka 1. KZ/11 osuđuje na

KAZNU ZATVORA
u trajanju 1 (jedne) godine,

a na temelju članka 56. stavaka 2. i 3. KZ/11. izriče mu se

UVJETNA OSUDA

te se kazna zatvora na koju je okrivljeni Ž. Ž. osuđen neće izvršiti ako u vremenu 4 (četiri) godine ne počinii novo kazneno djelo.

Na temelju članka 148. stavka 1. u vezi s člankom 145. stavkom 2. točkom 6. ZKP/08 nalaže se okrivljenom Ž. Ž. platiti troškove kaznenog postupka u paušalnom iznosu 1.000,00 kuna.

II/ U ostalom dijelu zahtjev za zaštitu zakonitosti odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

Rješenjem predsjednika vijeća na pripremnom ročištu u kaznenom predmetu Županijskog suda u Zagrebu protiv optužene M. L. M. i dr., broj K-Us-45/15 od 12. ožujka 2018. godine, na temelju čl. 361. st. 3. ZKP/08. odbijena je Izjava za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka iz čl. 360. st. 3. ZKP/08 u odnosu na optuženog Ž. Ž.

Protiv ovog rješenja Glavni državni odvjetnik podneskom zamjenika Glavnog državnog odvjetnika dana 17. travnja 2018. godine podnio je, pod brojem KZZ-DO-40/2018, zahtjev za zaštitu zakonitosti, zbog povrede zakona iz čl. 468. st. 1. toč. 11. i čl. 468. st. 3. u svezi s čl. 361. st. 3. ZKP/08, te predlaže da se utvrdi da je zahtjev za zaštitu zakonitosti osnovan pa da se zbog istaknutih povreda pobijano rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, odnosno da se pobijano rješenje preinači na način da se prihvati Izjava za donošenje presude na temelju Sporazuma stranaka u predmetu broj K-Us-35/14 od 16. svibnja 2016. godine kojom su se stranke sporazumjele da se III optuženom Ž. Ž. za terećeno kazneno djelo temeljem odredbe čl. 294. st. 1. KZ/11 izrekne kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, s time da se temeljem odredbe čl. 56. st. 2. i 3. KZ/11 izrečena kazna zatvora neće izvršiti ukoliko optuženi Ž. Ž. u razdoblju od 4 (četiri) godine ne počinii novo kazneno djelo.

Zahtjev za zaštitu zakonitosti dijelom je osnovan.

U odnosu na točku I izreke presude

U pravu je državni odvjetnik da je predsjednik vijeća, u odnosu na već potvrđenu optužnicu, na pripremnom ročištu rješenjem kojim je odbio prihvaćanje Izjave za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka u odnosu na optuženog Ž. Ž. povrijedio zakon na štetu okrivljenika u odredbi čl. 468. st. 3. u svezi s čl. 361. st. 3. ZKP/08.

Uvodno valja istaći da je jedno od temeljnih prava zajamčenih Ustavom, i Zakonom o kaznenom postupku pravo okrivljenika da u najkraćem roku bude izveden pred sud i da na zakonom predviđeni način bude odlučeno o njegovoj krivnji.

Optuženi Ž. Ž. u odnosu na potvrđenu optužnicu postigao je 16. svibnja 2016. godine sporazum sa državnim odvjetnikom o priznanju krivnje za kazneno djelo kako mu je to potvrđenom optužnicom stavljeno na teret te o vrsti i visini kazne za to kazneno djelo (jedna godina zatvora, u odnosu na koju kaznu je primijenjena uvjetna osuda na način da ova kazna neće biti izvršena ako optuženik u roku od četiri godine ne počini novo kazneno djelo) te se obavezao na snalažanje troškova postupka u iznosu od 1.000,00 kuna, na temelju kojeg Sporazuma su stranke 16. svibnja 2016. godine sastavile Izjavu za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka.

Ova Izjava bila je predmet odlučivanja pred predsjednikom vijeća na pripremnom ročištu 17. svibnja 2016. godine, kojom prilikom je ona rješenjem predsjednika vijeća broj K-Us-45/15 od 17. svibnja 2016. godine odbijena. Protiv ove odluke podnesen je zahtjev za zaštitu zakonitosti, koji je i prihvaćen presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 21. rujna 2017. godine, broj Kzz-38/16. Ovom odlukom ukazano je na povredu odredbe čl. 468. st. 3. u svezi s čl. 362. st. 2. ZKP/08 u smislu obaveznog prihvaćanja Izjave za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka i donošenja presude sukladno toj Izjavi, ako sud ne utvrdi da prihvaćanje Sporazuma nije u skladu s odmjeravanjem kazne propisanim zakonom odnosno da sporazum inače nije zakonit, a koje iznimke u konkretnom Sporazumu temeljem kojeg je sastavljena Izjava za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka, po utvrđenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske nije bilo. Tom presudom Vrhovni sud Republike Hrvatske zaključuje da je kazna o kojoj je postignut sporazum u granicama zakonom propisane, a da nema niti drugih razloga za utvrđenje nezakonitosti sporazuma te je naloženo prvostupanjskom sudu dužnost da ponovno odlučivati o prihvaćanju ove Izjave o sporazum za donošenje presude. Kako je u trenutku odlučivanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske Sporazum i Izjava o sporazumu bila točkom II pobijanog rješenja predsjednika vijeća izdvojena iz spisa predmeta (u kojem dijelu je također ukinuto rješenje predsjednika vijeća), to nije bilo mogućnosti da Vrhovni sud Republike Hrvatske već tada sam, nakon utvrđene povrede zakona, odluči preinakom prvostupanjske odluke, već je pobijanu odluku ukinuo u točki I (ne prihvaćanje Izjave o sporazumu za donošenje presude) i točki II (izdvajanje iz spisa predmeta Sporazuma, Izjave o sporazumu) i predmet u navedenim točkama vratio predsjedniku vijeća na ponovno odlučivanje.

Povodom ove presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske ponovno je zakazano pripremno ročište, a u spis je vraćen Sporazum oko potvrdnog očitovanja o optužnici na osnovu kojeg se očekuje izbor i odmjeravanje blaže kazne i Izjava o ovom sporazumu (list 19115 do 19121 spisa). Upravo taj Sporazum i Izjavu za donošenje presude na temelju tog sporazuma stranaka, oba akta od 16. svibnja 2016. godine, stranke, državni odvjetnik i optuženi Ž. Ž. su kao rezultat njihove zajedničke volje ponovno predložile predsjedniku vijeća

na pripremnom ročištu, zahtijevajući donošenje presude sukladno Izjavi za donošenje presude na temelju tog sporazuma stranaka.

Predsjednik vijeća je ponovno na temelju čl. 361. st. 3. ZKP/08 odbio Izjavu za donošenje presude na temelju tog sporazuma stranaka u odnosu na optuženog Ž. Ž., a u pisanom otpravku toga rješenja (list 19152 do 19158 spisa) naznačio je svoje razloge ovog odbijanja.

Kao razlog odbijanja prihvaćanja Izjave za donošenje presude na temelju tog sporazuma stranaka u odnosu na optuženog Ž. Ž. prvostupanjski sud ponavlja svoju argumentaciju da je pravo suda da i u granicama zakonom propisane kazne odlučuje je li kazna o kojoj su stranke postigle sporazum primjerena individualnoj krivnji optuženika, pokušavajući argumentirati svoj stav tekstem obrazloženja Konačnog prijedloga Zakona o kaznenom postupku upućenog Hrvatskom Saboru kod usvajanja zakona 15. prosinca 2008. godine te tekstem stručnog rada jednog od sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u čijem radu nalazi potkrijepu svojim stavovima. Smatra da kazna o kojoj je postignut sporazum između stranaka, iako u granicama zakonom propisane, ne bi postigla svrhu kažnjavanja kako ju propisuje zakon, zbog čega smatra da ona nije u skladu s odmjeravanjem kazne propisanim zakonom.

Suprotno ovakvom stavu prvostupanjskog suda Vrhovni sud Republike Hrvatske već u ranijoj odluci u ovom predmetu izrazio je nedvosmislen stav da predsjednik vijeća, u situaciji kada uopće nije proveden kontradiktorni postupak provođenja dokaza relevantnih za odluku o kazni nije ovlašten na takav način odlučivati o dogovorenoj kazni, ako bi ta kazna bila u granicama zakonom propisane. Ovakav stav Vrhovni sud Republike Hrvatske ponovio je u još jednoj odluci (Kzz-2/18) u potpuno drugačijem sastavu vijeća, što je potvrda da prethodna odluka u ovom predmetu nije rezultat promišljanja pojedinih sudaca ovoga suda, već rezultat promišljanja sada već izrazito velikog broja sudaca ovoga suda. Pojedina mišljenja sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske izražena u stručnim radovima o ovoj problematici različita su i samo predstavljaju još jednu potvrdu da je norma kako ju je zakonodavac opisao i dao svoje obrazloženje u Konačnom prijedlogu nacrtu manjkavo opisana i dopušta različita tumačenja. U ovom primjeru, kao i svim drugim sličnim prigodama kada je norma kako ju je zakonodavac upisao u tekst zakona nedovoljno jasna, do ispravljanja zakonskog teksta jedino relevantno za jednakost primjene zakona u odnosu na sve građane je sudska praksa i to prvenstveno praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske čija je ustavna zadaća briga o jednakoj primjeni zakona u odnosu na sve građane, a takva praksa u odnosu na opseg prava suda na obijanje Izjave o donošenju presude na temelju sporazuma stranaka je nedvosmisleno izražena upravo u citiranim odlukama. Upravo iz tih odluka nepodijeljen je stav više vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske da pri donošenju konsensualne presude, među koje spada i presuda na temelju Izjave o sporazumu stranaka, sud nema ovlast, ako se kazna kreće u granicama zakonom propisane, ne prihvatiti taj sporazum smatrajući da je kazna o kojoj su se sporazumjeli državni odvjetnik i okrivljenik odmjerena preblago.

Potvrda takvog stava jasno proizlazi iz dijela Zakona o kaznenom postupku koji govori o priznanju krivnje i prihvaćanju kazne predložene u optužnici na raspravi kod kaznenih djela za koja je propisana kazna zatvora do pet godina. U tim situacijama, nakon što je okrivljenik priznao krivnju i prihvatio predloženu kaznu po državnom odvjetniku, sud nije ovlašten izreći strožu kaznu od one koju je državni odvjetnik predložio, a okrivljenik

prihvatio, s pravom suda da kazna bude blaža odnosno da okrivljenik i u tim slučajevima može biti oslobođen od krivnje. U odnosu na sporazumnu presudu izričaj zakona ne daje niti mogućnost blaže osude od one za koju su se stranke sporazumjele, već omogućava sudu da takav sporazum ne prihvati u odnosu na dogovorenu kaznu samo ako bi se kazna kretala izvan zakonom propisane. Pri tome valja imati u vidu i odredu čl. 48. st. 3. i čl. 49. st. 2. KZ/11 koji izrijekom propisuju pravo državnog odvjetnika i okrivljenika da se dogovaraju i sporazume na visinu kazne uz primjenu odredaba o ublažavanju kazne, koja sudu uopće ne stoji na raspolaganju ako takvog dogovora nema.

U svjetlu svega ranije izloženog, sa pozicije zaštite ustavnih prava, ova pitanja mogla bi imati svoj odraz samo na pitanje zaštite pravu nevješte stranke, pojedinca, građanina, ako bi sporazum bio postignut na po ocjeni suda nerazumno visoko kaznu, pri čemu branitelj čija je nazočnost nužna tijekom čitavog procesa sporazumijevanja ne bi stvarno obavljao svoju zadaću stvarnog pravnog pomoćnika okrivljeniku, već bi svojom nazočnošću samo zadovoljavao propisanoj formi. Suprotan pristup, da sud ne bude zadovoljan dogovorenom kaznom između državnog odvjetnika i okrivljenika, a koja kazna je u granicama zakonom propisane, smatrajući da je ona preblaga, sud bi mogao osporiti samo ako bi se radilo o sporazumu koji je postignut kao posljedica kaznenog djela državnog odvjetnika, koja okolnost bi naravno mogla biti dokazivana samo pravomoćnom presudom.

Stoga, nije u pravu predsjednik vijeća kada nalazi utvrđenim svoje pravo da ne prihvati Izjavu za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka zbog toga što smatra da je kazna o kojoj je postignut sporazum među strankama, iako u zakonskim okvirima, neprimjereno blaga konkretnoj kriminalnoj količini u postupanju optuženika i njemu kao osobi.

Također, u pravu je državni odvjetnik kada tvrdi da griješi predsjednik vijeća kada odbija prihvaćanje Izjave za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka u odnosu na optuženog Ž. Ž., tvrdeći da Sporazum inače nije zakonit tj. iz drugih razloga.

U odnosu na tvrdnju da činjenični opis kaznenog djela optuženog Ž. Ž. kako je naveden u Izjavi o sporazumu stranaka nije identičan u oznaci vremena počinjenja kaznenog djela i navođenja štetnih posljedica u odnosu na ... županiju i TD E. P. d.o.o. onom opisu kako je on naveden u samoj potvrđenoj optužnici, valja istaći da opravdano tvrdi državni odvjetnik da je činjenični opis sadržan u potvrđenoj optužnici u kojem je opisana i kriminalna aktivnost optuženog Ž. Ž. jedinstveni opis kriminalnog postupanja triju optuženika i to za različita kaznena djela. Stoga naznaka vremena u kojem su kaznena djela svih optuženika činjena označeno kao vrijeme „... od lipnja 2011. godine do rujna 2013. godine ...“ je oznaka vremena u kojem su po tvrdnji državnog odvjetnika ostvarena kaznena djela svo troje optuženika.

Međutim, i iz samog činjeničnog opisa kaznenog djela pod točkom 1. potvrđene optužnice u odnosu na optuženog Ž. Ž., jasno je određeno vrijeme njegovog kriminalnog postupanja u počinjenju kaznenog djela davanja mita, za koje djelo je i postignut sporazum između stranaka, kao vrijeme „... od lipnja 2011. godine do 14. listopada 2011. godine ...“, s time da je u oba činjenična opisa naznačena vremenska odrednica „krajem kolovoza 2011. godine“ kao vrijeme kada je optuženi Ž. Ž. na traženje optužene M. L. M. njoj predao traženi iznos mita, a sve kako bi ova kao službena osoba unutar granica svoje ovlasti obavila

službene radnje opisane u činjeničnom opisu, koje ne bi smjela obaviti, čime je po tvrdnji državnog odvjetnika ona ostvarila obilježja dvaju kaznenih djela – primanja mita i zlouporabe službenog položaja i to s oba modaliteta, i pribavljanja koristi drugome i prouzročenja znatne štete drugome.

Stoga točno određivanje vremena počinjenja konkretnog kaznenog djela samo optuženog Ž. Ž., a unutar vremenske odrednice sadržane u činjeničnom opisu točke 1. potvrđene optužnice za tri okrivljenika ne predstavlja različiti činjenični opis u pogledu vremena počinjenja kaznenog djela za optuženika u odnosu na kojeg je postignut sporazum između stranaka za donošenje presude, pa istaknuta tvrdnja u rješenju da sporazum inače nije zakonit i zbog ovog razloga potpuno je promašena i uopće nema svoje uporište u činjeničnom opisu kaznenog djela koje je okrivljeni Ž. Ž. priznao, a kako je ono sadržano u samom sporazumu i Izjavi o sporazumu, a koji opis je sukladan opisu njegove kriminalne aktivnosti u potvrđenoj optužnici.

Također, potpuno je promašena tvrdnja iz pobijanog rješenja da činjenični opis sadržan u Izjavi i Sporazumu je različit u odnosu na onaj iz optužnice za optuženog Ž. Ž. i u propuštanju navođenja štetnih posljedica u odnosu na ... županiju i TD E. P. d.o.o. Ponovno valja istaći da činjenični opis kaznenog djela pod točkom 1. potvrđene optužnice opisuje kriminalnu aktivnost triju optuženika, među kojima je i M. L. M. za koju tužitelj tvrdi da je osim kaznenog djela primanja mita počinila i kazneno djelo zlouporabe službenog položaja to kako pribavljanjem koristi drugome tako i prouzročenjem štete drugome. Dakle, očito je da optuženi Ž. Ž. ostvarujući obilježja svog kaznenog djela davanja mita, tim radnjama nije prouzročio bilo kome štetu, niti šteta predstavlja konstitutivni element kaznenog djela davanja mita, već je šteta rezultat u potvrđenoj optužnici opisanog kriminalnog postupanja optužene M. L. M. Stoga je notorno da niti u izdvojenom činjeničnom opisu kriminalnih aktivnosti optuženog Ž. Ž. pitanje prouzročenja štete ne predstavlja konstitutivni element njegovog kaznenog djela davanja mita, pa ne treba niti biti u njemu sadržano.

Također, opravdano ističe državni odvjetnik da u Sporazumu koji je zaključio sa optuženim Ž. Ž. u odnosu na kazneno djelo davanja mita i Izjavi za donošenje presude na temelju sporazuma nema mjesta oduzimanju bilo kakve imovinske koristi, pa da stoga nije u pravu prvostupajski sud kada i ovaj prigovor ističe kao jedan od razloga za odbijanje prihvatanja Izjave za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka u odnosu na optuženog Ž. Ž.

Naime, kazneno djelo davanja mita u svome opisu ne uključuje pribavljanje bilo kakve imovinske koristi, kao što je to slučaj kod kaznenog djela primanja mita. Ono je dovršeno već samim obećanjem dara, a u konkretnom primjeru taj dar je na traženje primatelja mita je stvarno i predan i time je kazneno djelo optuženog Ž. Ž. dovršeno. Ono bi bilo dovršeno čak i u slučaju izostanka poduzimanja nedopuštenih službenih radnji optužene M. L. M., a upravo te poduzete radnje po tvrdnji državnog odvjetnika „drugome“ su omogućile protupravnu imovinsku korist odnosno „drugome“ su nanijele znatnu štetu.

Ima li se u vidu odredba čl. 87. st. 22. KZ/11 kojom je definiran pojam imovinske koristi, u pravu je državni odvjetnik da ona nije sadržana kao element kaznenog djela davanja mita. Eventualna korist davatelju mita koja bi bila ostvarena radnjama osobe koja je mito primila i nakon toga poduzela radnje koje nije smjela poduzeti u cilju pribavljanja imovinske

koristi davatelju mita može biti oduzeta tek nakon utvrđenog počinjenja kaznenog djela od strane primatelja mita počinjenog s ciljem pribavljanja protupravne imovinske koristi davatelju mita.

Stoga opravdano tvrdi državni odvjetnik da obzirom na karakter i bitna obilježja kaznenog djela davanja mita u odnosu na koje je postignut sporazum o priznanju krivnje i sastavljena Izjava na temelju takvog sporazuma s prijedlogom za donošenje osuđujuće presude, takva Izjava uopće ne može sadržavati odluku o oduzimanju imovinske koristi. Takva korist može biti predmet oduzimanja tek ako je rezultat dokazanog kaznenog djela primatelja mita kod koga se njegova kriminalna aktivnost nastavljala u poduzimanju radnji s ciljem pribavljanja imovinske koristi drugoj osobi tj. davatelju mita. Kako nema sporazuma o priznanju krivnje u odnosu na optuženu M. L. M., to u ovom trenutku i nije bilo niti uvjeta za sporazumijevanje u pogledu oduzimanja protupravne imovinske koristi.

Prema tome kako nije postojao niti jedan od razloga zbog kojih je prvostupanjski sud mogao odbiti prihvaćanje Izjave za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka, to je prvostupanjski sud pogrešno primijenio zakon u odredbi čl. 468. st. 3. ZKP/08. Ovako pogrešno primijenjen zakona u fazi priprema za raspravu je imao izravni utjecaj na donošenje presude na temelju sporazuma stranaka, a sastojao se u odbijanju prihvaćanja takvog sporazuma i posljedično donošenju osuđujuće presude u obliku o kojem je među strankama postignut sporazum, to je time i povrijeđeno pravo okrivljenika propisano kako Ustavom Republike Hrvatske tako i odredbama Zakona o kaznenom postupku da u najkraćem roku zakonom propisani sud odluči o njegovoj krivnji i donesen zakonitu presudu. Stoga je zakon za zaštitu zakonitosti prihvaćen.

Kako je donošenje pobijanog rješenja od strane prvostupanjskog suda rezultat ovom presudom utvrđene pogrešne primjene zakona, a u spisu pileži Izjava za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka u odnosu na optuženog Ž. Ž. to je ovaj sud u smislu čl. 513. st. 1. ZKP/08, ispravnom primjenom zakona preinačio pobijano rješenje na način da je na temelju čl. 361. st. 2. ZKP/08 prihvatio Izjavu za donošenje presude na temelju Sporazuma stranaka u predmetu broj K-Us-35/14 od 16. svibnja 2016. godine te donio presuda u ime Republike Hrvatske sukladnu u svim dijelovima Izjavi za donošenje presude na temelju Sporazuma stranaka u predmetu broj K-Us-35/14, kojom je optuženog Ž. Ž. proglasio krivim za počinjenje kaznenog djela iz čl. čl. 294. st. 1. KZ/11 osudivši ga na temelju istog zakonskog propisa na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, u odnosu na koju kaznu mu je na temelju čl. 56. st. 2. i 3. KZ/11 izrečena uvjetna osuda, a način da kazna na koju je osuđen neće biti izvršena ako optuženik u roku od četiri godine ne počini novo kazneno djelo.

Ova presuda sa odlukom o krivnji i kazni te o troškovima postupka u odnosu na optuženog Ž. Ž. donesena je preinakom pobijanog rješenja sukladno ispravnoj primjeni zakona i nedvosmisleno utvrđenoj volji stranaka za donošenjem upravo ovakve osuđujuće presude, prihvaćanjem Izjave za donošenje presude na temelju Sporazuma stranaka u predmetu broj K-Us-35/14 u odnosu na optuženog Ž. Ž.

U odnosu na točku II presude

Nasuprot izloženom, nije u pravu državni odvjetnik kada tvrdi da je prvostupanjski sud povrijedio zakon u odredbi čl. 368. st. 1. toč. 11. ZKP/08 time što u izreci pobijanog

rješenja nije donio odluku o izdvajanju iz spisa same Izjave za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka i zapisnika o ispitivanju optuženog i svjedoka, a u obrazloženju pobijanog rješenja obrazlaže zakonsku obavezu izdvajanja ove građe, pozivajući se na odredbu čl. 361. st. 3. i čl. 362. st. 1. ZKP/08.

Točno je da pobijano rješenje ne govori ništa o izdvajanju bilo čega iz spisa predmeta nakon odbijanja prihvatanja izjave za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka, a da se u obrazloženju navodi zakonska osnova za takvo izdvajanje. Međutim, ovo nije dovelo do toga da se pobijano rješenje ne bi moglo ispitati, a time što je Sporazum i Izjava za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka ostavljena u spisu, omogućeno je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da cjelovito sagleda tekst Izjave i provjeri ispravnost tvrdnji istaknutih u pobijanom rješenju, čime je i stvorena mogućnost da povodom izjavljenog izvanrednog pravog lijeka, na temelju čl. 513. st. 1. ZKP/08 pravilnom primjenom zakona u odnosu na koju je utvrđeno postojanje povrede iz čl. 468. st. 3. u svezi s čl. 361. st. 3. ZKP/08 preinači pobijana odluka na način da se prihvati Izjave za donošenje presude na temelju sporazuma stranaka i nakon toga i donese osuđujuća presuda protiv optuženog Ž. Ž. sukladno prihvaćenoj Izjavi.

Slijedom izloženog na temelju odredbe čl. 513. st. 1. i čl. 512. ZKP/08 valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 9. svibnja 2018. godine

Zapisničarka:
Ivana Dubravka Kovačević, v.r.

Predsjednik vijeća:
Miroslav Šovanj, v.r.